

Egy hódtavi álom

Enyhe tavaszi szellő cirógatja arcomat. Érzem, a napsugarak lágy simogatását, a virágzó természet erejét, illatát. A tavaszi fáradtság hirtelen megszűnt. A kezdeti sétának nevezett botladozást egyre inkább felváltja egy gyors, vidám séta. Érzem, már futni szeretnék!

De hirtelen hallottam egy hangot, ami miatt megtorpantam. Egy nagy reccsenés! A lábam alatt a föld egyre csak süpped. Mi ez? Egy tócsa, vagy barlang?

Meglepetésemben felkiáltottam:

- Ez egy hódvár!

Óvatosan kidugja fejét a kis lakó és rosszállóan rám néz:

- Jó lenne, ha a lábad elé is néznél néha! Most nézd mi történt!
- Bocsánat! – hebegtem, - nem vettem észre a váradat! – És szomorúan néztem a kis, fényes szőrű jószágra.
- Á, azért ne keseredj el! Tulajdonképpen most javítgatom, szépítgetem az otthonomat. Egyébként honnan jöttél?
- A városból. Szeretem az árteret, itt minden olyan szabad, és vidám!
- Hódmezővásárhelyről?
- Igen, onnan.
- Jaj, de jó! Az én őseim is ott éltek hosszú évszázadokon keresztül. Az emberek és hódok barátságáról egy régi legenda szól, minden kis hódgyerek ismeri a történetet, és büszkén adja tovább. Elmeséljem neked?

Leültem, és vártam újdonsült kis barátom történetét.

Komolyan maga elé nézett, majd megkérdezte:

- Hallottál már a Hódtóról?
- Persze! - jelentettem ki határozottan, majd egy kicsit elbizonytalanodtam. – De azért nem sokat tudok róla. – vallottam be.

A te őseid halban és vadban gazdag területet kerestek. Egy tavas, erdős, mezőkkel körülvett helyen táboroztak le. A csapat egy része nem is ment tovább, megtetszett nekik ez a vidék.

1241-ben járunk. Batu kán hatalmas sereggel tört be az országba, amerre ment, jajgatást, pusztítást hagyott maga után. A mi kis településünkre, Vásárhelyre is szemet vetett a tatár. Menekülő emberek serege hozta a nagy hírt. Félre húzták a harangot, mire a lakosság a tó melletti térre gyűlt. „Mit tegyünk?” - kérdezték egymástól. Tudták, hogy menekülni nincs értelme, hisz a környéken már mindenütt a tatárok fosztogatnak. Szembeszállni sincs értelme, se fegyverük, se tapasztalatuk nincs. „De van nekünk egy csodálatos tavunk, melynek környéke mocsarakkal és áthatolhatatlan nádasokkal teli.” - kiáltott fel egy sokat megélt idős ember. Erre mindenki bólogatott, ez a legjobb megoldás. A lápvidéket, annak járható útjait rajtuk kívül senki sem ismeri. Hirtelen megjelentek hódőseim, és ellepték a teret, a csapat élén a legszebb prémes hódkirállyal. „Az értékeiteket se hagyjátok veszni, van

nekünk sok-sok csodálatos, tágas várunk, melyet magunknak építettünk. Ezekbe rejtsétek a kincseiteket.”- tanácsolta a mi nagy, bölcs királyunk. A következő napon mindenki szorgoskodott, az asszonyok, gyerekek csomagoltak, a férfiak pedig vitték a batyukat a rejtekhelyre. A nap folyamán felváltva őrködtek, majd estefelé futva, kiabálva jelentette a megfigyelő, hogy egy nagy lovas sereg vérszomjasan, vágatva közeledik. Már csak a Hold világított, de fényénél a Vásárhelyiek pontosan tudták az utat. Elsőnek a gyerekek, idősek és az asszonyok kerültek biztonságba. A legbátrabb férfiak, és hódok vállalták, hogy a mocsárba csalják az ellenséget. Sok tatár itt lelte halálát, a többiek pedig feladták az üldözést és tovább álltak.

Batu kán halálával a tatárok kivonultak az országból is. A Vásárhelyieknek nem jelentett problémát a feldúlt város újjáépítése, hisz értékeik érintetlenek maradtak. Ettől a naptól kezdve a környéket a hódok tavának, azaz Hód-tónak keresztelték el.

Hirtelen éreztem egy meleg kéz simogatását, egy megnyugtató, kedves hang cirógatását.

- Ébredj már kislányom! Hasadra süt a nap!
- Hol vagyok?

Kinyitottam a szemem, anya állt az ágyam mellett. Feltöltődve a mese álmvilágától, vidáman ugrottam ki az ágyból.